

คำนำสำนักพิมพ์

ปฐพีไร้อาลัย เล่ม ๒ มาไวตามคำเรียกร้อง หลังจากเล่มแรกที่หลายเสียงบอกว่าอ่านแล้ว “อารมณ์ค้างคา” ให้รีบมาต่อเร็ว ๆ

แน่นอนว่าเรื่องราวในเล่มสองมีความสนุกเข้มข้นยิ่งขึ้น **เหยียนพั่วเยวี่** นางเอกของเราพลิกโฉมไปเป็นตัวละครที่เติบโตขึ้น และมีความสามารถมากขึ้น ขณะที่พระเอกจอมยียวน **บูเซี่ยนสิง** ก็ต้องเผชิญกับความพลิกผันครั้งใหญ่ของชีวิต ความรักของทั้งสองยังต้องผ่านบทพิสูจน์อีกมากมาย กระซิบนิดว่า... เล่มนี้ ฉากซึ่ง ฉากฟินทั้งหลายเต็มทีจนหัวใจเต้นโครมครามเลยทีเดียว ส่วนทางด้าน **มู่หรงจั้น** พ่อพระสุดหล่อสายห่มเท ที่ไม่รู้ว่ามีสาวกเทใจลงเรือพระรองของเราไปแล้วกี่คน มาเล่มนี้อาจมีหลายคนต้องซาบซึ้งเสียน้ำตาเพราะความแสบดีของเขา ถ้าจะผิดก็ผิดที่เกิดมาเป็นพระรอง ใครลงเรือผิดไปแล้วรีบกลับลำให้ไว อายอยู่นาน เดี่ยวจะตัดใจไม่ลงคะ

เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาที่รอกันมาหนึ่งเดือน ไปติดตามเรื่องราวกันต่อเลย

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๖๒

ครึ่งเดือนต่อมา

ผู้คนในเรือนแรมส่งเสียงเอ็ดอึง บรรดาชาวยุทธ์จากทั่วสารทิศแม่จะอ่อนล้าจากการเดินทาง แต่เสียงพูดคุยยังดังแข็งแรงแม่ขาดสาย ส่วนใหญ่ล้วนถกถึงเรื่องเดียวกัน... นั่นคือเรื่องที่ประมุขยุทธภพจันทันตวงหงเรียกชุมนุมเหล่าผู้กล้าทั่วแผ่นดิน เพื่อแลกเปลี่ยนวิชากระบี่ที่ยอดเขาอู่จิวในวันขึ้นแปดค่ำเดือนสอง

เหยียนพั่วเยวี่สวมงอบติดผ้าโปร่งสีดำ นางได้ยินบุรุษกลุ่มที่หนึ่งโตะติดกันบรรยายถึงประมุขจันว่าเป็นเทพยุทธ์ยอดอัจฉริยะ วาณิชผู้มั่งคั่งอันดับหนึ่งแห่งแดนเหนือ และจอมยุทธ์ผู้ทรงคุณธรรม ฝีมือแก่กล้า

ว่ากันว่าสาเหตุที่ประมุขจันเรียกรวมเหล่าผู้กล้าในครั้งนี้ก็เพื่อหารือเรื่องที่ชาวยุทธ์จะให้ความช่วยเหลือทหารดำซิวในการยกทัพไปแดนเหนือ ชาวดำซิวเป็นผู้ขึ้นขอการต่อสู้ ดังนั้นงานชุมนุมชาวยุทธ์ครั้งนี้จึงได้รับความสนใจอย่างมาก กับงานสำคัญที่ทำได้ยากในรอบสิบปีเช่นนี้ เหยียนพั่วเยวี่ยอมพลอยตื่นตื่นไปด้วย เสียตายที่นางไม่ได้ไปร่วม

นับแต่หนีออกจากคลังเสบียงในวันนั้น กลุ่มคนสำนักสิงถังก็มุ่งลงใต้เพื่อกลับไปสำนักกลาง แม่เหยียนพั่วเยวี่จะคิดถึงปู่เขียนสิงมากเพียงใด แต่นางมิได้เอาแต่หม่นเศร้าทุกวัน เมื่อผ่านไปหลายวันอารมณ์ก็กลับมาเป็นปกติ การติดตามคนสำนักสิงถังเช่นนี้บางครั้งยังได้เห็นพวกเขาชักดาบออกช่วยคน

ที่ได้รับความไม่เป็นธรรม สร้างความน่าเกรงขาม ได้รับความสรรเสริญจากผู้คน
นางเองก็พลอยได้รับอันสงส์ไปด้วย จึงรู้สึกมีชีวิตชีวขึ้น

คิดไม่ถึงว่าเมื่อล่วงเข้าสู่เขตเมืองสุโขทัย หายงชีวิตจะได้อยู่ชิวๆ
ชมนุ่มชวยุทธ์ เขาจึงพาศิษย์เจ็ดคนมุ่งหน้าไปทางเหนือ ทิ้งไว้เพียงเจ้าแปดให้
คอยคุ้มกันเหยียนพัวเยว่กลับไปสำนักกลาง เมืองสุโขทัยนี่อยู่ใกล้กับสำนักกลาง
มากแล้ว ก่อนจากไปหายงชีวิตยังได้ส่งคำสั่งไปยังสำนักสาขาของสำนักถึงถึงให้
คอยระวังคนของเหยียนพัวเยว่เอาไว้ เจ้าแปดพาเหยียนพัวเยว่เดินทางลงใต้ต่อ
อีกสองสามวัน จนถึงตอนนี้ทุกอย่างล้วนราบรื่นไร้อันตราย

ศิษย์หญิงผู้นี้แซ่หลิง จึงให้เหยียนพัวเยว่เรียกนางว่า “อาหญิงหลิง”
ก่อนหน้านั้นเหยียนพัวเยว่เคยถามนางว่ามีหน้ากากหน้มนุชย์หรือไม่ อาหญิงหลิง
ตอบจะฉานว่า “เราต้องยุทธภพอย่างอิสระ ใ้ต้องใช้ของแปลงโฉมพรรณนั้น
ด้วย”

เหยียนพัวเยว่จึงตระหนักว่าคนผู้นี้เถรตรงเช่นเดียวกับทรงจัน เพียงแต่
แม้ทรงจันจะเป็นคนเถรตรง แต่กับเรื่องความรู้สึกของผู้คนและเหตุการณ์ต่าง ๆ
แล้วเขายังมองออกชัดเจน ผิดกับอาหญิงหลิงที่ทำอะไรตามใจตนเองและไม่ค่อย
เข้าใจเรื่องราวทางโลก

เหยียนพัวเยว่ก็กลัวว่าคนของเหยียนพัวเยว่จะพบตัว นางจึงซ้ออบมาใส่เอง
และอาหญิงหลิงก็ไม่ได้ทำอะไร

วันนี้ทั้งสองกินอาหารเที่ยงที่เรือนแรมแล้วเร่งเดินทางต่อ ในที่สุดก็มาถึงสำนัก
สาขาที่เมืองสุโขทัยก่อนตะวันตกดิน อาหญิงหลิงตัดสินใจพักที่คืนหนึ่งแล้ว
วันรุ่งขึ้นค่อยเดินทางต่อ

อันที่จริงสำนักสาขาเมืองสุโขทัยเป็นเพียงเรือนชานด้อย่อม อากาศเย็นจัด
จนแทบแข็ง ทั้งสภาพทรุดโทรมเงิบเหงา ตอนเหยียนพัวเยว่เดินทางตามอาหญิงหลิง
เข้าไปด้านใน นางไม่เห็นใครสักคนเป็นเวลานาน

อาหญิงหลิงกับเหยียนพัวเยว่เพิ่งเข้าพักในห้องรับรองไม่นาน ด้านนอก
ก็มีเสียงโหวกเหวก อาหญิงหลิงเดินออกไป ส่วนเหยียนพัวเยว่เพียงยืนหน้ามอง

อยู่ที่ข้างประตู พบว่าเป็นลานมีบุรุษห้าหกคน สวมชุดหะมัดทะแมงสีดำ กำลังคารวะ
อาหญิงหลังด้วยรอยยิ้ม

“อาหญิงหลัง เป็นเกียรติยิ่งนักที่ท่านมาเยือนเมืองสุยโจว เจ้าสำนักสบายดี
หรือไม่” หัวหน้ากลุ่มเป็นชายอ้วนอายุราวยี่สิบเศษ รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ใบหน้า
กลม ตากลม สีหน้าท่าที่ดูดีออกดีใจมาก

อาหญิงหลังยังคงพูดน้อยแม้แต่กับพวกเขา น้ำเสียงราบเรียบ “สบายดียิ่ง”
เจ้าอ้วนตั้งท่าจะชวนคุยต่อ แต่ชายอีกคนข้างกายเขาหันมาเห็นเหยียนพั่วเยว่
เข้าพอดี และหลุดอุทานออกมา “เอ...”

เหยียนพั่วเยว่ไม่อยากพบปะผู้คนมากนัก นางจึงรีบปิดประตู ได้ยินเพียง
เสียงเย็น ๆ ของอาหญิงหลังว่า “อาจารย์มอบหมายให้ข้าคุ้มกันคนผู้หนึ่งกลับไป
ที่สำนักกลาง หากข้าไม่อนุญาต ห้ามพวกเจ้าคนใดไปรบกวนนาง”

ทุกคนพยักหน้ารับคำและไม่กล้าพูดมาก ภายในเรือนพักจึงเงียบเสียงลง
อย่างรวดเร็ว

เหยียนพั่วเยว่ได้ยั้งถนัด และคิดในใจว่าคนกลุ่มนี้ช่างแตกต่างจากศิษย์
สายตรงของหยางชิวชู่ยิ่งนัก เพราะดูมีชีวิตชีวกว่า แต่สำนักถึงต้องรักษาอำนาจ
อิทธิพล และรายได้ ย่อมต้องรับศิษย์จากนอกวงการเข้ามาด้วย เห็นพวกเขาให้
ความเคารพยำเกรงอาหญิงหลังดี เหยียนพั่วเยว่จึงไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาใส่ใจ

คืนนี้ ขณะที่เหยียนพั่วเยว่กำลังจะเคลิ้มหลับ จู่ ๆ พลันรู้สึกว้าวพลังปรารถนาร้อน
ในร่างที่ห่างหายไปนานกลับมาเล่นงานนางอีกครั้ง หญิงสาวรีบลุกขึ้นนั่งมาปรับ
ลมปรารถตามวิธีที่ปู่เขียนลึงสอน นานราวครึ่งชั่วยามจึงรู้สึกดีขึ้น

ทว่าพลีสมิตาขึ้นมากลับเห็นอาหญิงหลังนั่งมองนางด้วยสายตาคัลล้ายกำลัง
คิดอะไรบางอย่างอยู่ตรงหน้า

“เจ้าฝึกกำลังภายในประเภทใดกัน” อาหญิงหลังถาม

เหยียนพั่วเยว่เชื่อใจศิษย์สำนักลึงถึงและไม่คิดปิดบัง จึงเล่าเรื่องสภาพ
ร่างกายของตนที่เป็นมาตั้งแต่เด็กให้อีกฝ่ายฟังโดยละเอียด เมื่ออาหญิงหลังฟังจบ
ก็มีสีหน้าสะเทือนใจเล็กน้อย นางลุกเดินมาที่ข้างเตียงเหยียนพั่วเยว่ วางนิ้วลงบน

จุดชีพจรของหญิงสาว

เหยียนพั่วเยวี่ไม่รู้ว่าในบรรดาศิษย์ของหยางชิวชู่ อาหญิงหลิงเชี่ยวชาญทางการแพทย์ ด้านวิชายุทธ์นางอาจห่างชั้นจากปู่เขียนลิ่งที่เก่งทั้งเรื่องกำลังภายใน และพลังกำลังภายนอก แต่หากเป็นเรื่องเชี่ยวชาญกำลังภายในแล้ว หญิงสาวกลับมีความสามารถโดดเด่นในยุทธภพอย่างมาก

ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็หันหน้าคว่ำมวด มองเหยียนพั่วเยวี่ด้วยความอัศจรรย์ใจ “กำลังภายในเป็นอินทริสุทธ์ลึบหนวกปี...มิน่าจึงได้แข็งแกร่งเช่นนี้...แต่กลับค่อนข้าง...” นางพูดไม่จบเพราะตกอยู่ในภวังค์ความคิดเสียก่อน

เหยียนพั่วเยวี่ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง รออีกฝ่ายหนึ่งคิดอยู่นาน จนในที่สุดก็ลืมตาขึ้นช้า ๆ แกวตาคายรอยยิ้มอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน “ข้าจะสอนวิชาหนึ่งให้เจ้า หากฝึกทุกวัน แม่ไม่อาจช่วยให้เจ้าโคจรพลังได้ตั้งใจ แต่ก็ช่วยให้ไม่ต้องทนทรมานเพราะความหนาวเย็นเป็นประจำ วิธีนี้ทำได้ง่าย ๆ โดยไม่ต้องเปลืองแรง ส่วนเรื่องที่ว่าเจ้าจะนำมาใช้ประโยชน์ได้ที่ส่วนนั้น ล้วนขึ้นอยู่กับโชคของเจ้าแล้ว” นางยังเอ่ยเสริมอย่างตรงไปตรงมามากกว่า “ดีกว่าวิธีของปู่เขียนลิ่ง”

เหยียนพั่วเยวี่รู้สึกตื่นตันที่อาหญิงหลิงบอกว่าจะถ่ายทอดวิชาให้ แต่ไม่กล้าแสดงออกมากนัก ยิ่งเห็นนางเลิกวางมาดน่าเกรงขาม แต่ทำตัวเหมือนอาหญิงผู้ใจดีด้วยแล้ว เหยียนพั่วเยวี่อดพูดไม่ได้ว่า “อาหญิง ท่านยิ้มแล้วน่ามองยิ่งนัก”

สีหน้าของอาหญิงหลิงแข็งค้าง นางหุบยิ้มทันทีและเอ่ยเสียงเรียบ “ข้าจะสอนแล้ว”

หลังจากถ่ายทอดวิชาอยู่ครึ่งชั่วโมง เหยียนพั่วเยวี่ก็จดจำได้ทั้งหมด นางลองฝึกตามอยู่หนึ่งเคื่อกก็พบว่าร่างกายโล่งสบายกว่าแต่ก่อนมาก หญิงสาวคารวะอาหญิงหลิงด้วยความดีใจ “อาหญิง ท่านเก่งกาจจริง ๆ เยี่ยมยอดกว่าวิธีของปู่เขียนลิ่งเสียอีก!”

อาหญิงหลิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากอาจารย์มาตั้งแต่เยาว์วัย จึงคุ้นชินกับชีวิตที่เรียบง่ายน่าเบื่อ นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กสาว ช่วงเวลา

ครึ่งเดือนที่นางได้อยู่ร่วมกับเหยียนพั่วเยวี่ แม้อีกฝ่ายจะรูปโฉมงามล้ำ แต่กลับมีนิสัยหนึ่งสงบ ไม่เคยมีท่าทีประจบเอาใจนาง เพียงแค่คอยยกชาจีนน้ำ ปรนนิบัติดูแลตามเหมาะสม ทำให้นางเริ่มมองเหยียนพั่วเยวี่ใหม่ *แม้อาจารย์จะบอกว่าเหยียนพั่วเยวี่เป็นนางปีศาจ แต่ข้ากลับเห็นว่านางเป็นสตรีใสซื่อ ไม่เหมือนนางปีศาจเลยสักนิด*

ยิ่งเวลานี้ได้ยินเหยียนพั่วเยวี่เอ่ยชื่นชมตนด้วยสีหน้าสดใสไร้เดียงสา ยิ่งทำให้รู้สึกว่ามีต่างหากที่เป็นคำชมที่ออกมาจากใจจริงยิ่งกว่าวาจาประจบสอพลอของพวกเขาศิษย์น้องพวกนั้นตั้งไม่รู้จักเท่า!

อาหญิงหลังอารมณ์ดีจึงเอ่ยยิ้ม ๆ “เจ้าลองชดฝ่ามือใส่เปลวเทียนดู”

เหยียนพั่วเยวี่นึกถึงต้นไม้ที่ถูกแมลงเจาะไชจนหักโค่นในวันแล้ว ก็เอ่ยขึ้นมาอย่างระับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้ “ข้าก็มีกำลังภายในหรือ”

เหยียนพั่วเยวี่ทำตามวิธีที่อาหญิงหลังบอก รวบรวมพลังที่จุดตามเทียนแล้วค่อย ๆ เคลื่อนขึ้นมาที่กะบังลม ถ้ายพลังเข้าไปยังจุดลมปราณมือเส้าหยาง-ชานเจียว* แล้วชดฝ่ามือออกไปอย่างรวดเร็ว จังหวะที่ฝ่ามือสะบัดออกไปเปลวเทียนพล้นวูบไหวและดับลงภายในชั่วพริบตา

อาหญิงหลังเอ่ยเสียงจริงจัง “คนธรรมดาอาจดับเทียนได้ด้วยหนึ่งฝ่ามือเช่นกัน แต่ฝ่ามือของเจ้ามีปราณแท้อยู่ด้วย หากตั้งใจฝึกฝน ย่อมก้าวหน้าแน่นอน”

เหยียนพั่วเยวี่ยินดียิ่งนัก นางกล่าวขอบคุณไม่หยุด ทั้งไม่ยอมนอนเอาแต่ฝึกชดฝ่ามือใส่เปลวเทียนครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างอารมณ์ดี ขณะที่อาหญิงหลังนอนหันหลังให้ เห็นแสงที่เตี้ยมืดเตี้ยสว่างแล้วอดยิ้มออกมาเล็กน้อยไม่ได้ ก่อนจะปิดเปลือกตาลง

เหยียนพั่วเยวี่ฝึกวิชาจนดวงจันทร์ลอยเด่นกลางท้องฟ้าแล้วถึงเริ่มเห็นผลนางสามารถใช้ฝ่ามือดับเปลวเทียนที่อยู่ห่างออกไปราวสองถึงสามก้าว

* กระเจายอยู่ตามเส้นแขนด้านนอก จัดเป็นเส้นลมปราณภายนอก เริ่มต้นที่มือ ไหลเวียนผ่านแขนขึ้นไปยังศีรษะ

ได้สำเร็จ และเมื่อลองขีดฝ่ามือไปทางประตูก็รับรู้ได้ว่ามันเริ่มมีเสียงดังเอี้ยดอ้าด
นี่เป็นครั้งแรกที่เหยียนฟัวเยว่ได้ลิ้มรสความรู้สึกปลาบปลื้มของการ
“สู้วิชายุทธ์” ผลลัพธ์ที่ได้มาอย่างทันตาเช่นนี้ทำให้หญิงสาวยินดีทนลำบากเพิ่มขึ้น
และกระตือรือร้นเป็นพิเศษ

ความตื่นเต้นทำให้เหยียนฟัวเยว่นอนไม่หลับ นางจึงฝึกประตูห้อง เดิน
ออกไปที่ลานเพื่อฝึกซ้อมกับต้นไม้

ทว่าขณะที่เดินผ่านระเบียง หูพลันได้ยินเสียงแว่วมาตามลมจากทาง
ด้านซ้ายห่างออกไปไม่กี่กลน

นางหยุดเท้าหันไปดู ได้ยินเสียงสนทนาดังมา

“...วันนี้ยายแก่นั้นมาถึงสำนักสาขาของเรา สวรรค์เป็นใจแท้ๆ...สำนัก
ลวี่หลินให้ค่าหัวนางตั้งยี่สิบตำลึงทอง...”

เหยียนฟัวเยว่ได้ยินแล้วปากอ้าตาค้าง “ยายแก่นั้น” คงไม่ได้หมายถึง
ข้าหรือกระ

น้ำเสียงคุ่นหูของใครอีกคนบอกว่า “ยามชวดวันนี้ สำนักลวี่หลินจะลงมือ
เราแค่นินดูอยู่ข้างๆ ก็พอ... ผู้ใดใช้ให้นางสังหารชุยเยียนแห่งสำนักลวี่หลินเล่า
แต่ก็นะ จับตัวหญิงดี ๆ มา ก็ย่อมต้องสร้างความแค้น...”

เหยียนฟัวเยว่ได้ยินถนัดว่าเป็นเสียงของเจ้าอ้วนที่เป็นหัวหน้าเมื่อตอน
กลางวัน! *น่ากลัวว่าคนที่พวกเขากำลังจ้องเล่นงานอยู่ก็คืออาหญิงหลิง!*

นางเคยได้ยินชื่อสำนักลวี่หลินว่าเป็นหนึ่งในสามสำนักใหญ่ในยุทธภพ
เวลานี้ ความยิ่งใหญ่ที่ว่าสู้กับสำนักชิงชินและสำนักสิงถึง ว่ากันว่าคนของ
สำนักลวี่หลินล้วนเป็นพวกทำอะไรไม่โปรงใส เจ้าเล่ห์กลิ่งกลอก อาศัยว่าคนมาก
จึงมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธภพ เพียงแต่ในที่ที่มีทั้งมังกรและมังกรปะปนกัน^๒ ย่อม
ยากจะบอกได้ว่าดีหรือเลว ครั้งก่อนตอนที่ซูอิ่นอิ่นช่วยเปลี่ยนหน้ากากและ
สอนวิธีใช้ให้นางนั้น ก็ยังพูดถึง “สำนักลวี่หลินของเรา” ดังนั้นเหยียนฟัวเยว่
จึงค่อนข้างมีความรู้สึกดีต่อสำนักนี้ คิดไม่ถึงว่าคืนนี้นางกลับได้ยินว่าสำนักลวี่หลิน

^๒ เป็นสำนวน หมายถึง คนดีและคนชั่วปะปนกัน

คิดทำร้ายอาหญิงหลัง!

หญิงสาวรู้สึกแปลกใจ เหตุใดพวกเขาจึงไม่หลบไปคุยกันที่อื่น ทำให้เข้าแอบมาได้ยินชัดเจนเช่นนี้ หรือพวกเขาจงใจให้เข้าได้ยิน หรือนี่จะเป็นกับดัก

เหยียนพั่วเยวี่ไม่รู้ว่าการฝึกวิชาตลอดคืนทำให้นางสามารถใช้พลังปราณได้เล็กน้อย โสัดประสาทจึงมีความเจ็บปวดกว่าคนทั่วไปมาก สองคนนั้นคุยกันอยู่ในห้อง นางก็ยังสามารถได้ยินอย่างชัดเจน

เหยียนพั่วเยวี่เคยผ่านเรื่องเลวร้ายมาก่อน จึงมีนิสัยระแวงระวัง นางถอยกลับเข้าห้องอย่างไม่ลังเล และปลุกอาหญิงหลัง

พออาหญิงหลังได้ฟังเรื่องทั้งหมดก็โกรธมาก ทว่าแม้นางจะมีนิสัยถือถือ แต่ก็ไม่ใช่คนมุทะลุ หลังจากไคร่ครวญครุ่นหนึ่งก็ให้เหยียนพั่วเยวี่เก็บสัมภาระโดดออกทางหลังคายามราตรี หลบหนีไปอย่างรวดเร็ว

สองคนเพิ่งออกจากสำนักสาขาได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามากมายรุดมาจากทางด้านหลัง “พวกนางหนีไปแล้ว! รีบขวางไว้!”

สิ้นคำ ที่ปากตรอกมีเงาคนสิบกว่าคนโผล่ออกมาพร้อมดาบและกระบี่ในมือเงื่อง่าพร้อมโจมตี ดูเหยี่ยมเกรียมอำมหิตท่ามกลางความมืด

อาหญิงหลังผลักเหยียนพั่วเยวี่ไปด้านข้างแล้วชักกระบี่ออกต้านรับ

กระบี่ของอาหญิงหลังพลิกแพลงหลากหลายทั้งว่องไว เพียงชั่วอึดใจก็แหงทะลุอกคนสองคน แต่สองหมัดย่อมต้านสู้มือได้ยาก ยิ่งในกลุ่มศัตรูมีผู้เชี่ยวชาญกระบวณดาบ เจาะจงจู่โจมช่วงที่นางตั้งรับ ไม่นานนางก็มีที่ท้าวจะต้านไม่ไหว

เหยียนพั่วเยวี่ยืนอยู่ในมุมมืดด้วยความกระวนกระวายใจ ทันใดนั้นนางเห็นชายผู้หนึ่งเงื้อมดาบมาทางตน!

ช่วงขณะที่ประกายดาบวาดมาตรงหน้า เหยียนพั่วเยวี่ตกใจจนตัวแข็งค้างอยู่กับที่ ไหนเลยจะคิดหาทางต้านทานได้ หญิงสาวร้องลั่น “อย่าฆ่าข้า!” เสียงของนางใสกังวานอ่อนนุ่่ม ชายคนนั้นถึงกับชะงัก เขาตัวดาบปัดงอบของนางทิ้งแล้วทำสีหน้าพิกล

จากนั้นก็ดึงตัวนางเข้ามาไว้ในอ้อมแขน ร่างของเหยียนพั่วเยวี่กระแทก

แผ่นอกเขา ใจเต้นรัวเป็นตึกกลอง ทันใดนั้นก็เห็นว่าเขาคลายการป้องกันตัว นางรู้สึกคันไม้คันมืออยากใช้เขาเป็นเป้าซ้อมเพลงหมัดซังอีกระบวนท่าแรก

“ท่านผู้กล้า...” นางเรียกเสียงเบา ยืนมือข้างหนึ่งกอดเอวชายหนุ่ม ชายหนุ่มถูกนางโอบกอดอย่างมีไมตรีเช่นนี้ก็รู้สึกแปลกใจระคนยินดี ในใจคิดว่า หรือวันนี้ข้าจะดวงดี เก็บสตรีน้อยตัวได้คนหนึ่ง

ทว่ายังไม่ทันที่เขาจะได้สูดดมเนื้อมวลให้ชื่นใจ ก็เห็นกำปั้นน้อย ๆ ของคนในอ้อมแขนกระแทกใส่ท้องของตนอย่างจัง!

เกิดเสียงดังอู้อี้

เหยียนพั่วเย่ร์มีเหตุเวียนผุดทั่วตัว นางเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างตื่น ๆ ร่างของเขาชวนเซ ก็มองเหยียนพั่วเย่ร์อย่างอึ้งงัน

จบกัน ๆ! เหยียนพั่วเย่ร์คิด ข้าเพื่อฝันเกินไปแล้ว! หญิงสาวรีบเอ่ยเสียงฉอเลาะ “หะ...ท่านผู้กล้า เมื่อครู่ข้าแค่ล้อเล่น...”

คิดไม่ถึงว่าชายคนนั้นจะคลายมือออกจากตัวนาง ดาบหล่นลงพื้นดังเค็ล้ง ล่องมือกุมท้องตัวเอง ตวาดเสียงเกรี้ยว “กล้าทำบิดาเจ็บ! บิดาจะฆ่าเจ้า!” ชายคนนี้เป็นพวกอัครพาลในสำนักวี่หลิน แม้จะลุ่มหลงสตรีอยู่บ้าง แต่มิใช่พวกรักหยกถนอมบุปผา ยิ่งถูกกำปั้นลอบเล่นงานจนจุก แวตวจึงเปี่ยมด้วยจิตสังหาร

พลันมีลำแสงสีเงินวาบผ่านตา สีหน้าของเขาฉายแววตื่นตระหนก ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไร ศีรษะก็ลอยหรือหลุดจากคอเหมือนแดงโม้ที่ถูกปลิดจากขั้ว โลหิตสาตรากระจายไปทั่ว

ห่างออกไปสองก้าวเบื้องหน้าเขา เหยียนพั่วเย่ร์ยืนถือดาบหามานเย่ร์ตัวแข็งทื่อเป็นหิน

เลือดของชายคนนั้นกระเซ็นเลอะเต็มหน้านางจนแดงฉานน่าสยดสยอง นางมองร่างไร้วิญญาณหัวขาดบนพื้นอย่างอึ้งงัน...

ข้าฆ่าคน?

ไม่นานคนทางอีกด้านก็สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวทางนี้ มีสองคนซึกกระบี่เข้ามาล้อมเหยียนพั่วเย่ร์ไว้

จิ้งหะนี่เอง ลำแสงสีน้ำเงินแหวกผ่านม่านราตรีราวกับดาวตก เป็นแนวยาวจนสุดสายตา

“ແ່ແລ້ວ! ยายแก่เรียกคนมาช่วย!”

“รีบจัดการนางซะ!”

ผู้ที่ส่งพลุสัญญาณออกไปคืออาหญิงหลิง นางฉวยโอกาสตอนที่ทุกคนกำลังตะลึงหนีออกจากวงล้อมไปหาเหยียนฟั่วเยร์ มือข้างหนึ่งคว้าคอเสื้อหญิงสาวแล้วเหวี่ยงออกไป “หนีไป!”

อาจเพราะอาหญิงหลิงเหวี่ยงเต็มแรง ทำให้เหยียนฟั่วเยร์ตัวปลิวราวกับเมฆเหาะ ก่อนร่วงลงบนถนนใหญ่ห่างออกไปราวห้าหกจั้ง

ยามตึกสงัด บนถนนมืดมิด ไม่มีใครสักคน เหยียนฟั่วเยร์ผืนพุงร่วงที่เจ็บราวไปทั้งตัวขึ้นมา นางหันไปมองความโกลาหลในตรอก พบว่ามีสองคนถือดาบมุ่งตรงมา

นางชักเท้าออกวิ่ง!

แต่เพิ่งวิ่งออกไปได้ไม่กี่ก้าว ก็เห็นว่าบนท้องฟ้าด้านตะวันออกมีลำแสงสีแดงโลหิตพุ่งทะยานขึ้นมา พลุสัญญาณนั้นมีลักษณะคล้ายที่อาหญิงหลิงปล่อยออกไป เพียงแต่คนละสี

เหยียนฟั่วเยร์วิ่งไปทางพลุสัญญาณทันที!

“ແ່ແລ້ວ!” เจ้าคนที่ไล่ตามมาตะโกน “สีชาด! สีชาดคือถึงสิบสาม! เขาใกล้เข้ามาทางซ้าย!”

ได้ยินเช่นนี้ เหยียนฟั่วเยร์ก็ยิ่งวิ่งไปทางนั้นไวขึ้น! คิดในใจว่า ฟังจากน้ำเสียงคนพวกนั้น เหมือนถึงสิบสามจะเป็นคนที่น่ากลัวที่สุด หากได้พบเขาคงขอความช่วยเหลือและอาจช่วยอาหญิงหลิงได้!

อาจเพราะฝ่ายตรงข้ามอยากรีบจัดการให้เสร็จโดยเร็วเพื่อตัดรอกอนโค่น จึงไม่ยอมรามือ และเร่งฝีเท้ากระชั้นเข้ามาทุกขณะ! ต่อให้เหยียนฟั่วเยร์พยายามวิ่งสุดชีวิต แต่พวกนั้นก็เข้าใกล้นางทุกที!

“หยุดนะ! นางหนูหน้าเหม็น!”

“ซินยังวิ่งอีก บิดาจะล้างหารเจ้า!”

สองคนที่ตามหลังวิ่งพลางตวาดพลาง

เหยียนพั่วเยวี่ฝึกกำลังภายในมาเพียงคืนเดียว ไหนเลยจะสู้ชายฉกรรจ์
ในยุทธภพได้

ไม่นานพวกเขาสองคนก็อยู่ห่างจากตัวนางไม่กี่ก้าว เพียงยื่นมือออกไป
ก็คว้าคอเสื้อของนาง!

“อ๊ะ!” เหยียนพั่วเยวี่ร้องลั่นท่ามกลางความมืด

เสียงฝีเท้าม้า

เสียงฝีเท้าม้าย่ำดังก้องถนนสายยาว ถึกระชั้นราวกับรัวกลองรบ ทำลายความ
เงียบสงัดยามราตรี

เหยียนพั่วเยวี่ไม่เคยได้ยินเสียงฝีเท้าม้าทรงพลังถึงเพียงนี้มาก่อน เพียง
ได้ยินเสียงก็รู้สึกเหมือนถูกวิญญานหลอนไล่ล่าอย่างไม่อาจหนีพ้น

นางตะลึงงัน พวกคนที่ไล่ล่ามาก็อึ้งงัน

ชั่วขณะต่อมา ที่สุดปลายถนนบุหินครามปรากฏยอดอาชาสีขาวยาวตัวหนึ่ง
วิ่งทะยานมาทางพวกเขาด้วยความเร็วปานลมกรด! บนหลังม้าม้ามีคนผู้หนึ่งควบขี่อยู่
ในชั่วพริบตาเห็นเพียงใบหน้าขาวซีดรางๆ ใต้เสื้อคลุมกันลมสีดำ

“ถึงสิบสาม!” คนหนึ่งร้องลั่น

สองคนที่ไล่ล่าเหยียนพั่วเยวี่อย่างเอาเป็นเอาตายเมื่อครู่หุมนตัวโกยอ้าวไป
ทั้งคู่

“ช่วยข้าด้วย!” เหยียนพั่วเยวี่วิ่งไปหาเขา เห็นหนึ่งคนหนึ่งม้าพุ่งมาตรงหน้า
ราวกับสายฟ้า

แต่คนผู้นั้นกลับไม่ได้ชะลอความเร็ว และวิ่งผ่านตัวเหยียนพั่วเยวี่ไป!

หญิงสาวตะลึง นางหยุดเท้าและหันไปมอง เห็นลำแสงสีขาวยาวสองสาย
ปรากฏขึ้นที่ข้างตัวคนบนหลังม้านั้น แสงนั้นเจิดจ้าเหมือนดาวตก เมื่อมองให้ชัด
ก็พบว่าคนและม้าไม่หยุด ยังคงมุ่งหน้าต่อไปจนทั้งชายสองคนไว้เบื้องหลังไกลลิบ

เดิมเหยียนพั่วเยวี่ก็สงสัยว่าเหตุใดเขาจึงไม่สนใจนางที่วิ่งเข้าไปหา และ
เตรียมร้องบอกเขาว่าตนเป็นใคร ทันใดนั้นตากก็เบิกกว้างด้วยความตื่นตะลึง

ลำคอตีบตันไปทันใด

ภาพตรงหน้าคือฉากนองเลือดที่สยดสยองที่สุด

ชายฉกรรจ์สองคนนั้นวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว ศีรษะครึ่งหนึ่งก็ค่อย ๆ ร่วงตกลงพื้น โดยที่เขายังวิ่งอยู่ ไม่ทันได้ส่งเสียงร้องลั่นแอะ กระทั่งพวกเขาวิ่งไปพร้อมศีรษะที่เหลือเพียงครึ่งเดียวอีกสองสามก้าวจึงได้ล้มลง!

ลำแสงสีขาวที่เห็นเมื่อครู่มีใช้จู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

มันเป็นประกายกระบี่ของเขาที่วาดออกไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

ช่างโหดเหี้ยมสะเทือนขวัญจนเหยียนพั่วเยว่ไม่กล้ามองต่อ เมื่อเงยหน้าขึ้นมามีอีกครั้ง นางก็ต้องตกใจจนวิญญาณแทบหลุดจากร่าง

เพราะมัวที่เห็นว่าวิ่งห่างจากนางไปหลายจั้ง เวลานี้กลับมายืนอยู่เบื้องหน้านางเงียบ ๆ

บุรุษชุดดำมองนางด้วยสายตาเยือกเย็น มือขวาถือกระบี่ยาวโชกเลือด

เขายกปลายกระบี่จ่อคองาง เหยียนพั่วเยว่รู้สึกเจ็บชนิด ๆ ไอเย็นจากปลายกระบี่อยู่ห่างออกไปเพียงกระเบียดเดียว เป็นการข่มขวัญอย่างไร้สัมเสียดสูงใหญ่ หล่อเหลา เย็นทะมึน คือความประทับใจแรกที่เหยียนพั่วเยว่มีต่อถึงสิบสาม

ชุดดำอาบโลหิตเปียกชุ่มแนบกาย ขับแน่นโครงร่างแข็งแกร่งดงาม เรือนผมหงอกดำสนิทดรวบง่าย ๆ ห้อยปรกไหล่เหมือนภูน้ำหมึกสาด ไบหน้าคมสัน ขาวผ่องดุจหยก นัยน์ตายาวเรียวเปี่ยมเสน่ห์ คิ้วคมเข้มกับริมฝีปากอ้อมเต็ม ทำให้เขาทั้งดูองอาจเยือกเย็นเช่นชายฉกรรจ์ และมุทะลุเช่นเด็กหนุ่ม

แต่เหยียนพั่วเยว่กลับไม่รู้เลยว่าความประทับใจแรกที่นางมอบให้ถึงสิบสามนั้นกลับย่ำแย่ถึงขีดสุด ทั้งผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ไบหน้าเกรอะกรังด้วยคราบเลือด หายใจหอบถี่ ทั้งที่ถูกปลายกระบี่ของเขาจ่อคอ แต่สองตากลับเป็นประกายด้วยความตื่นเต็นยินดี

หญิงบ้า!

ถึงสิบสามสรุปด้วยอารมณ์หนึ่งสนิท

“ตรอกจู้หม่า!” เหยียนพั่วเยว่ตื่นเต็นที่มีคนมาช่วยอาหญิงหลง นางร้อง

บอกเสียงดัง “รีบไปช่วยอาหญิงหลังเร็ว!”

คิ้วยาวของธังลืบสามชวมุดมุ่น เขาเก็บกระบี่และหันหัวม้าวิ่งไปอีกทางด้วยความเร็วปานสายฟ้า

เห็นม้าของชายหนุ่มมิ่งห่างไปไกลทันที เหยียนพั่วเยว่ก็รีบวิ่งตาม “พาข้าไปด้วย! อย่าทิ้งข้าไว้ที่คนเดียว! ข้าขอไปกับเจ้าด้วย!”

ตู่ป...

อะไรบางอย่างแหวกความมืดมากระแทกใส่หน้าอกเหยียนพั่วเยว่ทันที เหยียนพั่วเยว่เพียงรู้สึกขาแต่ไม่เจ็บ นางก้มลงมอง เห็นหินก้อนเล็กจิ๋วหล่นกลิ้งอยู่ข้างเท้า

คอยข้าด้วย!

นางอ้าปากจะร้อง แต่กลับไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา... *ถูกสกัดจุดไป?*

ผู้ใด! ช่วงขณะนั้นเหยียนพั่วเยว่รู้สึกวุ่นเหวี่ยงเหวี่ยงเต็มศีรษะ นางเหลียวซ้ายแลขวาอย่างตื่นตระหนก ไม่รู้ว่าในความมืดมีใครซ่อนตัวอยู่หรือไม่ หรือที่เขาสกัดจุดไปข้าก็เพื่อไม่ให้ข้าร้องขอความช่วยเหลือจากธังลืบสาม แล้วค่อยจัดการข้า?

นางสั่นสะท้านไปทั้งร่าง

จังหวะนี้เอง เสียงเย็นซาห่างเหินลอยมาจากที่ไกล ทว่าได้ยินชัดเจนราวกับดังอยู่ข้างหู

“หนวกหูชะมัด ตามมา”

น้ำเสียงนั้นใสกังวานนุ่มนวลดุจน้ำค้างแข็งบนชายคาในคืนหนาว ชวนให้จิตใจหวั่นไหว ทว่ามาจากลับแฝงความหึงมเกรียมระคนรำคาญใจ ช่างขัดกันนักกับน้ำเสียงอ่อนโยนนั่น ฟังแล้วยากจะทำให้รู้สึกดีได้

เหยียนพั่วเยว่ชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเข้าใจความหมาย

ต้นเสียงนั้นมาจากธังลืบสาม...

หญิงสาวยืนนิ่งอยู่ช่วงขณะก่อนวิ่งตามผู้มีพระคุณที่เจียบขริมน่าสะพรึงของตนไปด้วยความรู้สึกอัดอั้นตันใจ

ตอนที่เหยียนพั่วเยว่ วิ่งมาถึงปากตรอก ทุกอย่างก็เงียบ
ไปแล้ว

คนตาย...บนพื้นเต็มไปด้วยคนตาย กลิ่นคาวเลือดโชยมาปะทะขนาน
ประสาท หางออกไปมีเพียงบุรุษในชุดทะเลมดตะเมงสีดำ แผ่นหลังผาย เอวสอบ
คุกเข่านั่งอยู่ที่พื้น

เหยียนพั่วเยว่พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่เหยียบถูกศพและทะเลเหล่านั้น ทว่า
นางเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เกือบต้องอาเจียน...ลำพังเรื่องที่พวกคนต่ำช้าสำนักลวี่หลิน
ตายยังไม่เท่าไร แต่นี่พวกเขายังถูกฟันขาดเป็นท่อนๆ ด้านซ้ายมีศีรษะครึ่งหัว
ด้านขวามีท่อนขาใหญ่ข้างหนึ่ง รอบกายล้วนเป็นชิ้นส่วนอวัยวะที่ถูกฟันกระจุย
กับคราบโลหิตสาตกระเซ็น ภายในตรอกเล็กมีตลอะคลั่งด้วยคาวเลือด

ที่แห่งนี้ไหนเลยจะยังเป็นแดนมนุษย์อีก เห็นอยู่ว่าเป็นแดนอสุรกาย
ในรกชัดๆ

เหยียนพั่วเยว่ขวัญกระเจิงเมื่อเห็นชายหนุ่มตรงหน้าค่อยๆ หันมาทางนาง
ใบหน้าหล่อเหลาคมสันอย่างที่สุดดำทะมึนราวกับเทพแห่งความตาย

เขาคือเทพแห่งความตาย เจ้าแห่งแดนอสุรกายนี้

เหยียนพั่วเยว่ถูกเขาจ้องจนหนาวเยือกไปทั้งตัว แต่เมื่อเห็นอาหุิงหลิง
นอนหายใจรวยรินอยู่ในวงแขนเขา นางก็ลืมทุกสิ่งและวิ่งถลาเข้าไปหา

อาหุิงหลิงมีบาดแผลจกรรจ์ที่หน้าท้อง โลหิตไหลทะลักออกมาไม่หยุด

สีหน้าของนางซิดเผือด ดูท่าคงไม่อาจมีชีวิตรอด แต่ครั้นแวตาทิ้งสนิทเห็น
เหยียนพั่วเยว่วาง ๆ นางกลับยิ้มอย่างอบอุ่นสดใส

“อาหญิงหลัง! เหยียนพั่วเยว่อัปาทแต่ไร้เสียง นางไม่ยอมเชื่อ หนึ่งชั่วยาม
ก่อนหน้านี้อาหญิงหลังยังสอนวิชาฝึกกำลังภายในให้นางอย่างเมตตาอยู่เลย
แล้วเหตุใดเวลานี้นางกลับเป็นคนที่กำลังจะตายเสียแล้ว

“คุ้มครอง...นาง...” มือหยาบกร้านของอาหญิงหลังคว้าแขนเสื้อของ
ถึงสิบสามเบา ๆ ก่อนตกลงอย่างหมดสิ้นเร็วแรง

ดวงตาของนางแข็งค้าง อาหญิงหลังสิ้นใจแล้ว

“ได้” ถึงสิบสามเงียบอยู่พักใหญ่กว่าจะเอ่ยคำนี้กับร่างไร้วิญญาณ

เหยียนพั่วเยว่เริ่มสะอื้นไห้

ถึงสิบสามอ้อมร่างไร้วิญญาณของอาหญิงหลังขึ้นมาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
นิ่งสนิทดูจน่า มีเหยียนพั่วเยว่เดินตามหลัง น้ำตาไหลรินไม่หยุด

ถึงสิบสามวางร่างของอาหญิงหลังพาดไว้บนหลังม้า ครั้งนี้เขาเดินทางช้าลง
มาก ค่อย ๆ จูงม้าเดินตรงไปข้างหน้าเงียบ ๆ

หลังจากเดินมาได้ครึ่งชั่วยาม พวกเขา ก็มาถึงภูเขานอกเมือง ชายหนุ่ม
จ้องดินใต้เท้านิ่งนานก่อนยื่นมือมาหาเหยียนพั่วเยว่ “ดาบหานเยว่”

เหยียนพั่วเยว่ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ก็ปลดดาบหานเยว่ส่งให้เขา ทันใดนั้นนาง
ก็สะดุ้งในใจ...เขารู้จักดาบเล่มนี้ได้อย่างไร หรือเขาจะรู้จักกับปู่เขียนสิง

แต่ถึงสิบสามไม่มีที่ท่าว่าจะไขข้อข้องใจ เขาแหงดาบหานเยว่ลงบนพื้นดิน

เหยียนพั่วเยว่ขยับปากงุนวาย แต่ไม่มีเสียงอะไรเล็ดลอดออกมาเช่นเดิม

ทันใดนั้นมีเสียงกระแทกดังแหวกอากาศขึ้น นางรู้สึกซาที่หน้าอก

“เจ้าคิดจะทำอะไร” นางออกเสียงได้แล้ว!

“ซูดหลุม ผิงนาง”

เหยียนพั่วเยว่เข้าใจแล้วว่าเขาต้องการฝังร่างอาหญิงหลัง เห็นถึงสิบสาม
ใช้ดาบหานเยว่ซูดดินอย่างรวดเร็วจนเศษดินฟุ้งกระจาย ไม่นานก็ได้หลุมเล็ก ๆ
หลุมหนึ่ง และเขาก็ซูดให้ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ

แต่ที่ตัวเขาก็มีอาวุธมิใช่หรือ เหตุใดต้องมาใช้ดาบของข้า หรือดาบหานเยว่

มีความลับอะไรที่ข้าไม่รู้

หัวใจของเหยียนพั่วเยว่เต้นตึกตัก ขณะลองถามหยิ่งเซิง “ท่านจอมยุทธ์
ไยต้องใช้ดาบของข้าด้วย ใช้กระบี่ไม่ได้หรือ”

“จะสกรปรก” เขาตอบโดยไม่ยอมเมยหน้าขึ้น และซุดหลุมต่อ

เหยียนพั่วเยว่ต้องใช้เวลาติดอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะทำความเข้าใจได้อย่างยากเย็น
ที่แท้...เขากลัวกระบี่ของตัวเองจะสกรปรก เลยใช้ดาบของข้าซุดหลุมแทน?

เหยียนพั่วเยว่ทำได้เพียงเงยบงัน

ไม่ถึงอึดใจถึงสิบสามก็ซุดหลุมใหญ่ขนาดหนึ่งจั้งสำเร็จ และวางร่างของ
อาหญิงหลิงลงไปกลบฝังจนเรียบร้อย ชายหนุ่มมองไปรอบๆ ก่อนโค่นต้นไม้ต้นหนึ่ง
เหลาเป็นแผ่นไม้อย่างรวดเร็ว แล้วกັดปลายนิ้วเพื่อใช้เลียดเขียนอักษรแถวหนึ่ง
นำไปปักไว้ที่หน้าหลุมศพโดยไม่พูดไม่จา

เหยียนพั่วเยว่มองไป บนแผ่นไม้มีอักษรเพียงสี่ตัว

‘สุสานเจ้าแปด’

เนื่องจากอาหญิงหลิงมีพระคุณต่อเหยียนพั่วเยว่ นางจึงค่อนข้างทนดูไม่ได้
“เขียนชื่อของนางได้หรือไม่ หรือเขียนว่าอาหญิงหลิง”

“ไม่จำเป็น”

เหยียนพั่วเยว่ตรองดู จริงสินะ หากคู่อริของอาหญิงหลิงมาพบเข้า พวกนั้น
จะมีภัยพิภพของนางหรือ

หญิงสาวน้ำตาลคลอ ไชกศีระชะหน้าหลุมศพอาหญิงหลิงหลายครั้งแล้วจึง
ลุกขึ้น

ถึงสิบสามไม่ได้ไชกศีระ แต่จู่ๆ ก็ถามนางว่า “เจ้าเป็นอะไรกับปู่เขียนสิง”

ดาบหานเยว่อยู่ในมือข้า หากบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรกัน คาดว่าถึงสิบสาม
คงไม่เชื่อแน่ คิดแล้วจึงตอบอย่างคลุมเครือ “สหาย”

ถึงสิบสามไม่ได้ซักไซ้ เขาพลิกกายขึ้นม้า เหยียนพั่วเยว่พลันรู้สึกว่ภาพ
เบื้องหน้าวูบไหว เมื่อเอวของนางถูกกระหวัดแน่น สองเท้าลอยขึ้นจากพื้นมาอยู่
บนหลังม้า

ไม่คอยให้เหยียนพั่วเยว่ได้นั่งให้ตีๆ คนที่อยู่ด้านหลังก็ตึงบังเหียนควบอาซา

ชาวตัวใหญ่ทะยานออกไปอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า มุ่งตรงไปยังเชิงเขา!

หลังจากเข้ามาในเมือง พวกเขาตรงไปยังเรือนแรม ถึงลิบสามกระโดดลงจากหลังม้าแล้วถีบประตูเข้าไป

เหล่าป่านเรือนแรมสะดุ้ง กุญแจจมาต้อนรับอย่างไม่กล้าปฏิเสธ ถึงลิบสามหยิบเศษเงินจากอกเสื้อออกมาโยนลงบนโต๊ะ “ห้องใหญ่หนึ่งห้อง”

เหล่าป่านเห็นพวกเขาสองคนเนื้อตัวเปื้อนเลือด ทั้งใบหน้ามีคราบเลือดเกรอะกรังก็ขำญพา รีบเก็บเงินมาแล้วนำพวกเขาขึ้นไปที่ชั้นบน

เมื่อถึงห้องพัก ถึงลิบสามมองเหยียนฟัวเยว่ด้วยสายตานิ่งสนิท “หนึ่งช่วยยาม” พูดจบก็ถือกระบี่เดินออกไป

เหยียนฟัวเยว่ตั้งคิอยู่นานกว่าจะเดาได้ว่าถึงลิบสามน่าจะหมายถึงตัวเขา จะออกไปข้างนอกหนึ่งช่วยยาม เหยียนฟัวเยว่จึงอาบน้ำฟัดเสื้อผ้า ไม่นานหลังจากนั้นก็พลอยหลับไปบนเก้าอี้อย่างรวดเร็ว

ขณะที่นางกำลังคอยอย่างระลึมระลือ พลันมีเสียงประตูดังแกร๊ก ถึงลิบสามผลักประตูกลับเข้ามา

กลิ่นคาวเลือดบนตัวเขาล้ำจะแรงขึ้นกว่าเดิม รองเท้าหุ้มแข้งทั้งสองข้างเป็นมันเงาเหมือนไปลุยบ่อเลือดมา หญิงสาวเดาจากสภาพของชายหนุ่มจึงแยกแยะได้ว่ากลิ่นนี้จะต้องเป็นกลิ่นของคนตายที่ติดมากับตัวเขา...เมื่อครู่เขาไปสังหารคนมา

ทันทีที่เข้ามาในห้อง ถึงลิบสามก็ถอดกระบี่นั่งขัดสมาธิอยู่ที่หน้าประตู โดยไม่เหลือบแลเหยียนฟัวเยว่แม้แต่หน่อย เขาปิดเปลือกตาลงเหมือนคนกำลังจะหลับ

เหยียนฟัวเยว่จึงยื่นหน้าเข้าไป “ท่านจอมยุทธ์...”

ถึงลิบสามลืมตาขึ้นอย่างไวหน้านาง เพียงแต่สายตาที่มองมานั้นนิ่งสนิทไร้อารมณ์ “ลิบสาม”

“..ลิบสาม เจ้าวางแผนจะอย่างไรกับข้า”

“ยอดเขาคู่จิว”

เหยียนพั่วเยว่ตกใจ งานชุมนุมชาวยุทธ์หรือ
แต่เมื่อทบทวนดูอีกครั้ง นางก็เข้าใจได้ว่า...เดิมถึงสิบสามคงต้องการตามไป
สมทบกับพวกหยางชิวชู่ แต่เผอิญรับปากอาหญิงหลังจากจะปกป้องนาง เขาจึงต้อง
พานางไปด้วย

เหยียนพั่วเยว่คิดในใจว่า เช่นนี้ก็ดี การที่สำนักสาขาเมืองฮุยโจวมีพวก
คดในข้อ แสดงให้เห็นว่าคนวงนอกของสำนักถึงถึงล้วนปราศจากความเข้มงวด
กวดขัน เวลานี้ไม่มีใครที่ไว้วางใจได้อีก หากข้ารีบร้อนไปที่สำนักกลางอาจตกอยู่
ในอันตรายได้

เพียงแต่คนผู้นี้นิสัยโหดเหี้ยมเหลือเกิน ข้าจะพึ่งพาเขาได้จริงหรือ
ทว่าเหยียนพั่วเยว่เหมือนจะไม่มีทางเลือกอื่น ถึงสิบสามเปิดเปลือกตาพร้อม
มุ่นคิ้ว ท่าทางคล้ายไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับนางอีก

ในเมื่อมาแล้วก็ต้องอยู่ให้เป็นสุข คิดได้ตั้งนั้นนางจึงกลับไปนอนที่เตียง

ถึงสิบสามหลับไปสองชั่วยามก็ตื่นขึ้นมา เขาเงยหน้าขึ้นมองเหยียนพั่วเยว่ที่ยัง
หลับสนิท ลมหายใจสม่ำเสมอ แล้วจึงเปิดประตูเดินออกไป

ในตรอกเล็กนอกเรือนแรม ชายหนุ่มผิวปากยาว ๆ สักพักก็มีนกพิราบ
สื่อสารสีขาวหิมะตัวหนึ่งมาบินวนและร่อนลงมาเกาะแขนเขา

แม้สำนักถึงถึงจะลึกลับ แต่ก็สืบหาข่าวสารต่าง ๆ ได้ เดือนก่อนถึงสิบสาม
ได้ข่าวว่าปู่เขียนสิงถูกลดขั้นให้ไปเฝ้าคลังเสบียงอำเภออวี๋เหยียงเมืองชิงโจว แต่
ปะทะกับคนร้าย โชคดีที่ได้อาจารย์ช่วยไว้ และอาจารย์ได้พาสตรีที่อยู่ข้างกาย
ปู่เขียนสิงมาด้วย

นี่เป็นพิราบสื่อสารตัวที่สองที่เขาส่งให้ปู่เขียนสิงในช่วงหลายวันนั้น

จดหมายฉบับก่อนที่เขาส่งไปเมื่อสิบวันที่แล้ว บอกว่า *‘ยังไม่ตายสบายดี’*

ครั้งนี้เขาหยิบดินสอด่านออกมา ลังเลครู่หนึ่งก่อนเขียนลงไปว่า *‘ผู้หญิง
อยู่กับข้า’*

วันนี้ห้องฟ้าเจิดจ้า เมื่อเหยียนพั่วเยวี่ลุกจากที่นอนก็เห็นถึงลิบสามชื่อม้าอีกตัว มาคอยอยู่ที่หน้าประตูเรือนแรมแล้ว ทั้งสองไม่ได้พูดคุยอะไรกันมาก นอกจาก มุ่งหน้าเดินทางต่อ

เพียงแต่ช่วงที่ผ่านประตูเมือง เหยียนพั่วเยวี่ได้ยินเสียงทหารยามคุยกัน แว่วๆ “...เมื่อคืน พวกสาขาย่อยสำนักลวีหลินกับสำนักสาขาของสำนักถึงถึง ถูกฆ่าล้างบาง...”

“ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือศัตรูหรือเปล่า...”

“อาจเป็นสำนักชิงชินก็ได้...ชาวยุทธ์พวกนี้นี่นะ จุๆ...”

เหยียนพั่วเยวี่นึกถึงกลิ่นคาวเลือดบนตัวถึงลิบสามแล้วก็ได้แต่หนึ่งเงียบ

ยี่สิบวันต่อมา ในที่สุดพวกเขาถึงยอดเขาอู่จิว

ตลอดทางมานี้ เหยียนพั่วเยวี่เป็นฝ่ายยอมลงให้ถึงลิบสามเสมอ แต่ ดูเหมือนคำพูดที่เขาคุยกับนางมีไม่เกินยี่สิบประโยค ส่วนใหญ่เป็นคำว่า “อืม” “หุบปาก” และ “ยุ่ง”

แม้กระนั้น ชายหนุ่มกลับเป็นคนที่ฟังฟ้าได้ ทุกคืนเขาจะถอดกระบี่นั่งเฝ้า อยู่ที่ประตู แม้แต่บางเวลาที่เหยียนพั่วเยวี่ตื่นขึ้นมากลางดึก นางก็ยังคงเห็นเงา นิ่งสนิทราวกับเทพแห่งความตายอยู่ที่หน้าประตู ทำให้รู้สึกอ่อนใจระคนซึ่งใจ

เนื่องจากวันนี้ฟ้ามืดแล้ว การขึ้นเขายังต้องใช้เวล่อีกหนึ่งวัน ถึงลิบสาม จึงตัดสินใจเด็ดขาดว่า “ค้างแรม”

และเพราะพวกเขาเร่งเดินทางกันมาตลอด เหยียนพั่วเยวี่จึงไม่มีโอกาส ได้ซื้อของอบ นางต้องเผยโฉมมาตลอดทาง ดังนั้นพอหญิงสาวตามถึงลิบสามเข้าไป นิ่งในเรือนแรมที่แสนคึกคักได้ครู่หนึ่ง ก็ถูกจ้องมองด้วยสายตาดันตตะลึงระคน เร้าร้อนจนวางตัวไม่ถูก

อันที่จริงมิใช่เพราะเหยียนพั่วเยวี่งามถึงขั้นหน้าตะลึง หรือว่าบุรุษในยุทธภพ มีแต่พวกบ้ากามแต่อย่างเดียว

แต่เพราะนางมีรูปร่างบอบบางนัก ทั้งดูอ่อนเยาว์ บริสุทธ์หมดจดเกินไป แม้แต่หมู่หญิงจันตอนเจอหญิงสาวครั้งแรกยังเข้าใจผิดคิดว่านางเป็นนางห้ามที่

ถูกเลี้ยงดูอยู่ในจำนวนผู้สูงศักดิ์ ชาวยุทธ์เหล่านี้อาจเคยพบเห็นจอมยุทธ์หญิงผู้ทำาหาญกันมาบ้าง ทั้งยังเคยพบเห็นหญิงงามดุจดุจดเทพธิดามาก่อน ทว่าส่วนใหญ่เคยได้พบสตรีที่งามวิจิตร ชาวซิด เปราะบางราวกับตุ๊กตาเช่นเหยียนพั่วเยวี่เป็นครั้งแรก จึงทำให้หันมามองกันอย่างเต็มตาเป็นธรรมดา

เหยียนพั่วเยวี่รู้สึกกระดากเล็กน้อย นางกระตุกแขนเสื้อถึงสามเบา ๆ เอ่ยเสียงเบาว่า “เจ้าหาหน้ากากหนังมนุษย์ให้ได้หรือไม่ หรือไม่พຽงนี้ช่วยซื้อองอบมาให้ข้าหน่อยได้หรือไม่”

ถึงสามมองนิ้วมือของหญิงสาวที่จับแขนเสื้อเธออยู่ นิ้วขาวเรียวยาวคล้ายจะเรืองแสงอ่อน ๆ ชายหนุ่มโอบกแขนเสื้อ สลัดมือนางออก

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างระอา แวตอาอิมคริมดูจน้ำค้างแข็งกวาดมองไปรอบ ๆ บรรยากาศชวนสะพรึงแผ่ขยายไปทั่ว

ชั่วขณะนั้นผู้คนรอบข้างนิ่งงัน ต่างรับรู้ว่แวตอาอิมคริมดูจผู้คนเช่นนี้ราวกับมีดาบคมที่มองไม่เห็นจ่ออยู่ที่คอหอย ชวนให้หนาวเยือก

“ผู้ใดมองเจ้า ข้าจะควักลูกตามันทั้ง” น้ำเสียงโหดชวนสะท้านสันหลังทุกคนในที่นั้นตะลึงงัน บ้างหวาดผวา บ้างโกรธจัด บ้างอยากสบถแต่กลับถูกคนข้าง ๆ รั้งไว้และชี้ไปที่กระบี่ของเขา กระซิบบว่า “ดูไม่ออกหรือ... เขาคือกระบี่ลมกรดสิบสาม!”

เหยียนพั่วเยวี่หันไปมองถึงสิบสามด้วยความรู้สึกสับสน นางทั้งตกใจ มึนงง และจนใจ แต่ก็ยังคงรู้สึกยกย่องอีกฝ่ายนิด ๆ

ถึงสิบสามกลับมองนางด้วยสายตารำคาญ “ไม่มีใครมองแล้ว รีบกิน”

เหยียนพั่วเยวี่ “...”

พวกเขาค้างแรมที่เชิงเขาหนึ่งคืน เหยียนพั่วเยวี่ยังคงวานให้เสี่ยวเอ้อร์ไปซื้อองอบมาให้

วันต่อมาฟ้ายังไม่ทันสว่าง ทั้งสองก็เดินทางขึ้นเขาทันที

เส้นทางขึ้นเขาทั้งแคบและชัน ต้องเดินเท้าเท่านั้น ทำให้เหยียนพั่วเยวี่มีโอกาสได้ชื่นชมทิวทัศน์สองข้างทาง หน้าผาสองข้างตัดตรงดูใบมีด สูงนับร้อย

จิ่งดูอันตราย ทั้งยิ่งใหญ่ น่าเกรงขาม ยิ่งเดินสูง ยิ่งมีไอหมอกกลอยเอื่อยปกคลุม
ขุนเขาราวกับบ่ออยู่ในแดนเขียน

ทันทีที่ขึ้นไปถึงยอดเขา พื้นที่ก็เปิดโล่งกว้างขวาง เบื้องหน้าคือลานกว้าง
ที่เกิดจากฝีมือของมนุษย์ กลางป่าหลังพื้นที่ราบเห็นเค้าโครงอาคารงามประณีต
ราวๆ เป็นที่ตั้งของสำนักชื่อเตา

ด้านหน้ามีแผ่นศิลาเนื้อหยาบสูงตระหง่าน มีตัวอักษรสลักไว้อย่างทรงพลัง
หนักแน่นว่า ‘ยอดเขาอู่จิว’ ศิษย์สำนักชื่อเตาหลายคนสวมชุดสีดำคาดสายคาดเอว
ลงทอง ยืนอยู่ที่หน้าประตูเขอันแสนคึกคัก คอยต้อนรับเหล่าจอมยุทธ์ที่เดินทาง
มาด้วยกิริยานอบน้อม

ถึงสิบสามกับเหยียนฟั่วเยว่เดินตามศิษย์คนหนึ่งไปยังเรือนเล็กเงียบสงบ
แห่งหนึ่ง ถึงสิบสามเข้าไปในห้องหนึ่งแล้วปิดประตูตั้งปั่งอย่างไม่สนใจไยดี
เหยียนฟั่วเยว่เหมือนเคย ส่วนเหยียนฟั่วเยว่ก็ไม่กล้าวิ่งไปไหนมาไหนคนเดียว
จึงเข้าไปในอีกห้อง

นางหลับเอาจริงตลอดบาย พอตกคำจึ่งนอนไม่หลับ หญิงสาวเปิดประตู
ตั้งใจจะออกไปรับลม แต่กลับต้องสะดุ้งโหยง

มีบุรุษชุดดำนั่งกอดกระบืออยู่นอกห้อง ย่อมเป็นกระบี่ลมกรดสิบสาม
เพราะถูกทำให้ตกใจตื่น เขาจึงมองนางด้วยสายตารำคาญ

“เหตุใดเจ้ามาอยู่ที่นี่” เหยียนฟั่วเยว่ตกใจ

ถึงสิบสามมองนางเหมือนกำลังมองคนโง่เง่า แต่มิได้ตอบ

เหยียนฟั่วเยว่เข้าใจขึ้นมาทันที จึ่งอุทาน “เจ้าช่วยคุ้มกันข้า?”

เขายังคงเงียบ

เหยียนฟั่วเยว่มองชายหนุ่มอย่างอึ้งๆ

ราตรีตันถูดิวสันต์อากาศยังเย็นจัด ถึงสิบสามสวมเพียงชุดสีดำผ้าเนื้อ
บางมันังกอดกระบืออยู่หน้าประตู ทำให้ความมืดบนใบหน้าคมสันลดลงมาก
และก็ดูเป็นผู้เป็นคนมากขึ้น

เหยียนฟั่วเยว่คิดได้ทันทีว่าที่นี่มีผู้คนผ่านไปมามากมาย และเพื่อชื่อเสียง
เขาจึงไม่อาจเข้าไปเฝ้านางในห้อง นางแทบจะนึกภาพออกเลยว่า เขาคงมานั่ง

ป็นหน้านิ่งเย็นชา ดิ่งตันอยู่หน้าห้องตลอดคืน โดยไม่สนว่าคนที่เดินผ่านไปมา จะชี้ชวนกันดู

นางรู้สึกซาบซึ่งใจยิ่งนัก คิดในใจว่าบุรุษตรงหน้าช่างใสใจ มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ และทรงคุณธรรมอย่างแท้จริง! เขาจดจำคำฝากฝังของอาหญิงหลังอย่างขึ้นใจ ขนาดนี้

เพียงแต่เขาค่อนข้างเลือดเย็น และไม่ค่อยชอบคบหาผู้คน

ก็...น่ารักดี

“เจ้าไม่หนาวหรือ” เขียนพัวเย้วฟังกรอบประตุ ทรวดตัวลงนั่งด้านใน ครั้งนี้ถึงสิบสามไม่ได้หันมามองนาง เพราะรู้สึกว่าเป็นคำถามที่ไม่จำเป็นต้องตอบ

“ขอบคุณนะ!” เขียนพัวเย้วเอ่ยขอบคุณอย่างจริงใจ

ได้ยินคำขอบคุณของหญิงสาว ถึงสิบสามปรายตามองนางแวบหนึ่งก่อน โพล่งขึ้นว่า “เพลงดาบของเขาก้าวหน้าหรือไม่”

เขียนพัวเย้วชะงัก น้ำเสียงลึกลับ “ปู่เขียนสิงนะหรือ น่าจะกระมัง”

“ห่างกับข้ามากนักน้อยเพียงใด”

“...เขาเก่งมาก เจ้าเองก็เก่งมาก”

“ดูให้ดี” ถึงสิบสามลุกขึ้นยืน ชักกระบี่ออกมา

แสงจันทร์ในลานส่องสว่าง ชายหนุ่มร่างสูงตระหง่าน คิ้วดุกขุ่นเขาไกล ดวงตาสาดประกายเย็นชา แสงกระบี่เจิดจ้าดุจจอสรพิษสีเงินที่เลื้อยไล่อ่างอย่างอหังการ ใต้แสงจันทร์ ทว่าเนื่องจากเพลงกระบี่ของเขาไวเกินไป สิ่งที่เขาเห็นพัวเย้วเห็น จึงมีเพียงแสงสีเงินวาดผ่านรอบกายเขา ครู่ต่อมาถึงสิบสามก็เก็บกระบี่ เอ่ยเสียงเรียบ “เป็นอย่างไร”

“...ดีมาก”

“เจ้ามาทำด้วย”

“อ้อ?”

อาจเพราะสีหน้าตะลึงลานของนางทำให้ถึงสิบสามต้องอธิบายด้วยน้ำเสียง ร่าคาญ “อาจารย์ไม่ให้ข้าประมือกับเขา ดังนั้นเจ้าต้องหัดแล้วเอาไปแสดงให้เขาดู”

เหยียนฟัวเยวี่ “...”

ครึ่งชั่วยามผ่านไป

ในสายตาของยอดอัจฉริยะด้านวิชายุทธ์อย่างถึงลึบสาม ไม่มีกระบวนการท่าใดที่หัดไม่ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการที่ล้าเลิศเพียงใด เมื่อมาถึงมือใหม่อย่างเหยียนฟัวเยวี่แล้วย่อมไม่เหลือชิ้นดี ด้วยเหตุนี้ เมื่อเวลาผ่านไปครึ่งชั่วยามถึงลึบสามผู้โรอามัยจึงถึงคราวระเบิด

“ซัคดาบ!” เขาพุ่งเข้าไปในห้องแล้วโยนดาบหวนเยวี่ให้เหยียนฟัวเยวี่ประกายดาบสาดแสงออกมาดุจสายฟ้า

ด้วยนิสัยที่ไม่ถนัดสอนใครของถึงลึบสาม เขาคิดหาวิธีบีบให้นางจดจำกระบวนการท่าขณะต่อสู้เช่นนี้ได้ นับว่าไม่เคยปรากฏมาก่อน แต่สำหรับเหยียนฟัวเยวี่แล้ว...

กระบี่จ๋อค้อแล้ว!

กระบี่จ๋อค้ออีกแล้ว!

ตอนที่ถึงลึบสามใช้กระบี่จ๋อค้อเป็นครั้งที่ลึบสอง และถูกเขามองด้วยสีหน้าเหยียดหยันเต็มที่ เหยียนฟัวเยวี่ก็ถึงคราวระเบิดบ้าง!

ทุกคนก็เป็นคนเหมือนกัน! ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะรับกระบี่เขาไม่ได้เลยสักครั้ง!

ในการโจมตีครั้งที่ลึบสาม เหยียนฟัวเยวี่ไม่รอให้ถึงลึบสามเป็นฝ่ายเปิดฉากนางกลับเป็นฝ่ายฟันดาบไปข้างหน้าก่อน!

ความคิดของเหยียนฟัวเยวี่เรียบง่ายมาก ดาบของข้าไม่ไวพอใช่หรือไม่ต่อให้พยายามป้องกันอย่างไร เขาก็ไวกว่าอยู่ดี! เช่นนั้นข้าจะเล่นงานเขาก่อน! เพื่อชิงความได้เปรียบ!

ประกายดาบที่ฟันลงมาอย่างรุ่มร่าม ทั้งยังสะเปะสะปะของเหยียนฟัวเยวี่ทำให้ถึงลึบสามนิ่งงัน เหตุใดจึงช้าเช่นนี้ นางจะใช้เพลงดาบด้ามเตี้ยมนี่มาเล่นงานข้าหรือ

ผู้คนต่างรู้ว่ากระบี่ของถึงลึบสามว่องไวที่สุดใไนใต้หล้า แม้แต่ปู่เซียนหลง

ยังไม่กล้าปะทะกับเขาตรง ๆ ได้แต่ตั้งรับอย่างแน่นหนาและคอยหาช่องโหว่ ดังนั้น การที่เหยียนพั่วเยว่ฟันดาบเข้ามาอย่างเฉยชองโหว่เต็มทีเช่นนี้จึงเท่ากับหยอยทาก ต่อมเตี้ยมในสายตาของถังลิบสาม!

ทว่าชายหนุ่มกลับเปลือใจลอย

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเปลือใจลอยต่อหน้าศัตรู

เพราะท่าทางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของสตรีตรงหน้ากับการโจมตีที่ซ้ำอย่าง นำเหลือเชื่อ ช่างเหมือนกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งในความทรงจำของเขา เด็กหนุ่ม คนนั้นก็คือตัวเขาเองเมื่อสิบปีก่อน สมัยที่เพิ่งกราบอาจารย์เข้าสำนักใหม่ ๆ แม้ ถึงสิบสามจะมีความสามารถดีที่สุดในบรรดาศิษย์พี่ศิษย์น้องทุกคน แต่เขาก็ยังถือกระบี่อย่างบ้าระห่ำ คิดอยากเอาชนะศิษย์พี่ใหญ่ที่มีวรยุทธ์สูงสุด ตอนนั้น อาจารย์บอกว่า “เด็กดี ลักวันเพลงกระบี่ของเจ้าจะว่องไวที่สุด”

เมื่อเขาคืนสติกลับมา ปลายดาบของเหยียนพั่วเยว่ก็วาดมาถึงหน้าอกเขานางคิดไม่ถึงว่าตนจะพันถูกถังลิบสามจริง ๆ จึงตกใจ แต่ดึงดาบคืนมาไม่ทัน!

ช่วงคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นความตาย ร่างกายย่อมมีการตอบสนอง โดยธรรมชาติ ถึงสิบสามยกกระบี่ในมือขึ้นสกัดดาบของเหยียนพั่วเยว่ไว้อย่างรวดเร็ว และฟาดฝ่ามือใส่ไหล่นาง! ร่างของหญิงสาวลอยหิวออกไปราวกับ เศษผ้าขาด ๆ

ถังลิบสามเก็บกระบี่ ยืนตัวตรง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะพูดว่า “เข้ามาอีก” กลับต้องพุ่งเข้าไปซ่อนร่างหญิงสาวขึ้นมาอย่างรวดเร็วราวกับลูกธนู หน้าของนางซีตขาว และกระอักโลหิตออกมาเลอะเต็มสภาพเสื้อเขา

ถังลิบสามอุ้มเหยียนพั่วเยว่เข้าไปในห้องและวางนางลงบนเตียง ที่ผ่านมาเขาปฏิบัติตามคำฝากฝังอย่างเคร่งครัดโดยตลอด แต่วันนี้เหยียนพั่วเยว่กลับได้รับบาดเจ็บด้วยมือเขา ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกร้อนใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาเอ๋อเสีงแหบพร่าว่า “คอยเดี๋ยว” แล้วหมุนตัวออกจากห้องไปราวกับเหาะ

ตอนแรกเหยียนพั่วเยว่เจ็บร้าวหน้าอกไปหมด และรู้สึกเหมือนเลือดลมกำลังปะทุ กระทั่งกระอักเลือดออกมาแล้วจึงค่อยรู้สึกดีขึ้น แต่นางกลับเข้าใจ

ไปว่านี่คงเป็นอาการที่เรียกว่าแสงสายัณห์ตะวันรอน^๑ ทำให้ยิ่งใจเสีย...นางไม่รู้เลยว่า ในร่างของนางมีกำลังภายในช่วยปกป้อง และถึงสิบสามก็ใช้พลังเพียงสามส่วน ซ้ำพลังนั้นยังถูกกำลังภายในของนางสะท้อนกลับออกไปเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้นางปลอดภัย

ทว่าถึงสิบสามเองก็ไมรู้อะไรเรื่องนี้เช่นกัน

ครู่ต่อมา ถึงสิบสามก็ลากบัณฑิตวัยกลางคนสวมชุดสี่ครามคนหนึ่งเข้ามา คนผู้นั้นเดินมาที่ข้างเตียงด้วยสีหน้าเอือมระอา แต่ครั้นเห็นเหยียนฟัวเยวี่ สีหน้าก็อ่อนโยนลงมาก “แม่นางถูกเขาทำร้ายบาดเจ็บหรือ”

เหยียนฟัวเยวี่ผงกศีรษะ

ชายคนนั้นจึงจับชีพจรเหยียนฟัวเยวี่ เอ๋เอ๋ยิ้ม ๆ “ข้ามีนามว่าเซี่ยบู๋หลิว^๒ ไม่หวงแหนความมั่งคั่ง ไม่หวงแหนอิสตรี หวงแหนเพียงชีวิตมนุษย์”

เหยียนฟัวเยวี่ดีใจ “ที่แท้ท่านคือหมอเทวดาเซีย” ระหว่างทาง นางได้ยินคนเอ่ยถึงเขาว่ามีความสามารถจุดเทพเทวดา ว่ากันว่าหมอเทวดาผู้นี้มีจิตใจประเสริฐ แต่เขาก็กลับเป็นคนของสำนักลวี่หลิน

นางอดปรายตามองไปยังถึงสิบสามที่ยืนเงียบข้างหัวเตียงไม่ได้ คิดไม่ถึงว่าเขาจะรู้ว่านางอยากถามอะไร จึงเอ่ยเสียงเรียบว่า “ไม่เหมือนกัน”

สมองของเหยียนฟัวเยวี่ปะติดปะต่อทันที *อ้อ เขาไม่เหมือนกับคนสำนักลวี่หลินคนอื่น*

คิดไม่ถึงว่าเซี่ยบู๋หลิวจะจับชีพจรนานมาก เหยียนฟัวเยวี่เห็นสีหน้าของเขาแปรเปลี่ยนไปมา และจับข้อมือนางแน่น ก็เริ่มใจคอไม่ดี “ท่านหมอเทวดาเซียเป็นเช่นไรบ้าง”

เซี่ยบู๋หลิวเหมือนสะดุ้งตื่นจากภวังค์ รีบปล่อยข้อมือเหยียนฟัวเยวี่ “เออ กำลังภายในที่แม่นางฝึกประหลาดนัก ข้าไม่เคยพบมาก่อน ไม่ทราบว่าคุณอาจารย์ของแม่นางเป็นคนสำนักใดหรือ”

^๑ เป็นการเปรียบเปรยถึงความสดใสช่วงสั้นๆ ในช่วงสุดท้ายของชีวิต

^๒ “บู๋หลิว” มีความหมายว่า ไม่เก็บ ไม่สงวนไว้

เหยียนพั่วเยว่อึ้ง ตอบยิ้มๆ “อาหญิงหลิงแห่งสำนักลิ่งถิง”
 เชี่ยปู้หลิวมองนาง เอ่ยด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง “นางมิได้มีความ
 สามารถถึงเพียงนั้น”

หัวใจของเหยียนพั่วเยว่กระดูกวูป ดิ่งมือกลับมาเงียบๆ
 ถังลีสสามซึ่งอยู่ด้านข้างรู้สึกหงุดหงิด “เป็นอย่างไรบ้าง”
 แม้เชี่ยปู้หลิวกับถังลีสสามจะเป็นคนรู้จักเก่าแก่กัน แต่เชี่ยปู้หลิวกำลัง
 อารมณ์เสียที่เมื่อครู่ถูกอีกฝ่ายลากตัวลงจากเตียงของอนุสุตรัก ครั้นเห็นถังลีสสาม
 เป็นห่วงเป็นใยสตรืออย่างไม่เคยเป็น เขาจึงอยากเล่นแกล้งชายหนุ่มบ้าง

แน่นอนว่าเขาตรวจดูจนรู้แล้วว่าเหยียนพั่วเยว่ไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่เขา
 กลับทำหน้าหัว “แยะ แยะมาก!”

หัวใจของเหยียนพั่วเยว่หนักอึ้ง สีหน้าของถังลีสสามแข็งค้าง เชี่ยปู้หลิว
 เอ่ยต่อ “ได้รับบาดเจ็บภายในไม่มาก แต่ตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บคือแกนกลาง
 เรื่องรักษานั้นไม่ยาก แต่ในช่วงหนึ่งปีห้ามร่วมหอ ถังลีสสาม เจ้าทำได้หรือไม่”
 เหยียนพั่วเยว่โล่งอก กำลังจะบอกว่าไม่มีปัญหา แต่ถังลีสสามกลับซิง
 ตอบว่า “ข้าไม่สน”

เหยียนพั่วเยว่อึ้ง รู้สึกหน้าร้อนผ่าว นางยอมเข้าใจความหมายของ
 ถังลีสสามว่านางไม่ใช่สตรีของเขา เขาจึงไม่สนใจเรื่องทำนองนี้ แต่เมื่อเชี่ยปู้หลิว
 ได้ยิน กลับเข้าใจไปอีกความหมาย...ข้าไม่สน ข้าทนไม่ได้แน่

เป็นดังคาด เชี่ยปู้หลิวคิดไม่ถึงว่าถังลีสสามที่ไว้ตัวหยิ่งทะนงจะตรงไป
 ตรงมาในเรื่องบุรุษสตรีได้ถึงเพียงนี้ จึงเบิกตาโตด้วยสีหน้าล่อเลียน แต่
 เหยียนพั่วเยว่รีบถาม “ท่านหมอเทวดา ยังมีสิ่งใดอีกหรือไม่ ต้องกินยาหรือไม่”

เชี่ยปู้หลิวลั่นศีรษะ ยิงเห็นท่าที่กระสับกระส่ายของถังลีสสาม เขายังเติม
 เชื้อไฟเข้าไปอีก “ร่างกายของเจ้าเป็นอนินมีความเย็น จำต้องได้รับพลังหยางบริสุทธิ์
 เพื่อโคจรลมปราณรักษาจุดหย่งเฉวียนและจุดตู่อิน^๓ ทุกคืนเป็นเวลาหนึ่งเดือน
 ก็จะได้เห็นผล” แต่ในใจเขากลับคิดว่า ลองให้เจ้าได้จับเท้าหยกของหญิงงามทุกคืน

^๓จุดใต้ฝ่าเท้า และจุดใต้นิ้วชี้เท้าตามลำดับ

โดยทำอะไรนางไม่ได้ รับรองว่าเด็กหน้าเหม็นเช่นเจ้าต้องอัดอันใจตายแน่!

หลังเขี่ยปู้หลิวจากไป ถึงสิบสามนั่งเียบอยู่สักพักแล้วจึงนั่งยองๆ ที่ปลายเตียง ยื่นมือไปคว้าเท้าเปล่าเปลือยของเหยียนฟัวเยว่

เหยียนฟัวเยว่หน้าแดงด้วยความเขิน นี่เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ แต่ให้อาขู้รู้ไม่ได้เด็ดขาด ระหว่างที่หญิงสาวกำลังคิด ถึงสิบสามก็ถอดรองเท้าและถุงเท้าของนางออก ประคองสองเท้าเล็กๆ ไว้ในฝ่ามือ จากนั้นก็นั่งลงหลับตาราวกับจะเข้านอน

เหยียนฟัวเยว่ระหกระเหินอยู่ข้างนอกมานาน แม้นางจะไม่คิดว่าตนงดงามถึงขั้นลุ่มเมื่อง แต่รูปลักษณะงามน่ารักบอบบางก็มักทำให้บุรุษต้องเหลียวมองอยู่บ่อยครั้ง แม้แต่สุภาพชนอย่างมู่หรงจิ้นยังหน้าแดงก่ำยามถูกเนื้อต้องตัวนาง โดยไม่ได้ตั้งใจ

คิดไม่ถึงว่าถึงสิบสามจะไม่เหลียวแลรูปโฉมของนาง ขนาดจับเท้าเปล่าเปลือยของนางอยู่ก็ยิ่งทำเหมือนสิ่งที่อยู่เหนือเป็นเพียงกระดูกท่อนหนึ่ง สีหน้าไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าจะมองตรงไหน เขาก็ดูไม่เหมือนมนุษย์มนาเอาเสียเลย

เหยียนฟัวเยว่เริ่มรู้สึกเลื่อมใสเข้านมาบ้าง

“ขอโทษ”

น้ำเสียงเย็นเยียบเอ่ยอย่างจริงจัง

เหยียนฟัวเยว่ไม่ได้ลืมตา เพียงยิ้มนิดๆ “ไม่เป็นไร นอนเถอะ”

ห้องฟ้าเริ่มสว่าง ตะวันรุ่งฉายแสง

จู่ๆ เหยียนฟัวเยว่ที่กำลังหลับสนิทก็รู้สึกจึกจี้ที่เท้าคล้ายถูกมดกัด นางคิดว่าเป็นยุงจึงซุกหน้าหลับต่อ แต่ดูเหมือนยุงตัวนั้นจะไต่ขึ้นมาที่หลังเท้า และกัดผิวหนังเบาๆ

หญิงสาวได้สติทันที

ล้มผัสเช่นนี้ไม่ใช่ยุงแน่นอน

ใครบางคนกำลังลูบเท้าข้า!

ลิปสาม!

เหยียนพั่วเยว่ลืมตาพริบ สิ่งที่น่าเห็นคือถึงลิปสามกำลังใช้สองมือประคอง
เท้าของนาง ดวงตาเป็นประกาย สีหน้าตั้งอกตั้งใจอย่างยิ่ง

เหยียนพั่วเยว่ตกใจ มีน้ำหนักเขาถึงว่ารู้หน้าไม่รู้ใจ ที่แท้ถึงลิปสามก็เป็น
พวกบ้าผู้หญิง หรือเขาจะลุ่มหลงเท้าสตรี

ถึงลิปสามรับรู้ได้ว่าเหยียนพั่วเยว่ตื่นแล้ว จึงซ่อนตาขึ้นมามองนางนิ่ง ๆ
จากนั้นก็ใช้นิ้วเรียวยาวนวดคลึงบนจุดที่เท้าของนาง

เหยียนพั่วเยว่ถูกเขานวดจนขนลุกชันไปทั้งร่าง รีบหดเท้าออกจากอุ้งมือ
ชายหนุ่ม คิดไม่ถึงว่าเขาจะรังเกียจไหว ทำให้นางขยับไม่ได้

“อย่าขยับ” แม้สายตาของเขาจะจับอยู่ที่เท้านาง แต่น้ำเสียงยังคงเคร่งขรึม
เฉียบขาด

เหยียนพั่วเยว่จึงไม่กล้าขยับตัว

เวลานี้ท้องฟ้าเพ็งสว่าง แสงตะวันจาง ๆ ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่าง สาดจับ
ใบหน้าชาวฟ่องดูจหยกของชายหนุ่ม ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาช่างหล่อเหลาคมคาย
และ...เย็นชามากนัก

ถึงลิปสามเหมือนกำลังจมดิ่งอยู่ในโลกของตน เขาจับจ้องเพียงเท้าของ
เหยียนพั่วเยว่ นิ้วเย็นจัดคอยนวดคลึงเบา ๆ ทำให้ความสนใจทั้งหมดของหญิงสาว
พลอยเปลี่ยนไปอยู่ที่เท้า ผิวบริเวณนั้นรู้สึกอ่อนไหวกว่าปกติ ยิ่งถูกเขานวดเช่นนั้น
นางถึงกับตัวสั่นสะท้านจนนิ้วเท้าอ้อมนิด ๆ

เห็นเท้าเล็กเรียวยาวในมือมีอาการสั่นน้อย ๆ ดวงตาของชายหนุ่มพลัน
เปล่งประกายเจิดจ้า แต่เขากลับยังคงนวดนิ้วเท้าของนางต่อ และไม่ได้เพียงนวด
อย่างเดียว หากยังใช้ฝ่ามือที่ด้านเป็นไตนิด ๆ เคลื่อนคลึงด้วย

ถูกเขาทั้งกด ทั้งนวด ทั้งคลึงซ้ำ ๆ สุดท้ายเหยียนพั่วเยว่ก็รู้สึกหวาดกลัว
จับใจ นางทนจนทนไม่ไหวแล้ว ต้องร้องประท้วงออกมา “ลิปสาม! เจ้าคิด
จะทำอะไรนะ!”

เสียงโวยวายกราดกริ้วเหมือนจะทำให้ถึงลิปสามตื่นจากภวังค์และเงยหน้า
ขึ้นทันควัน “ข้าอยาก...”

นี่เป็นครั้งแรกที่ถึงสิบสามท่าท่ากระอักกระอ่วนต่อหน้าสตรี

เมื่อคืนเขาหลับไปจนถึงช่วงกลางดึกแล้วตื่นขึ้นมาพบว่าตนฟูบหน้าอยู่ บนเตียง เบื้องหน้าคือเท้าเรียวยาวกระจ่างดุจหยก เขาไม่เคยเห็นเท้าสตรีใกล์ ๆ เช่นนี้ จึงพิศดูมันอย่างละเอียด พลันรู้สึกว่าการที่ดูนี่งามนัก

เขาเป็นคนเงียบ ๆ เก็บตัว และชื่นชอบสิ่งกระจุกกระจิมงามประณีตมาแต่ไหนแต่ไร ที่สำนักหลักเขาเลี้ยงลูกแมวขาวปลอดดุจหิมะไว้ตัวหนึ่ง วันนี้พอเห็นเท้าของเหยียนฟัวเยวี่ก็ยิ่งรู้สึกว่าการที่น่ารักน่าเอ็นดูเหมือนแมวน้อยตัวนั้นของเขา

เขาไม่ใช่พวกบ้าตถุหา ไม่เคยแม้แต่จะมีอารมณ์เช่นนั้น แต่บัดนี้เขาก็กลับมีแรงบันดาลใจคิดเพลงกระบี่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน รวากับว่าการได้เห็นนิ้วเท้ากลมกลิ้งนวลเนียนกับหลังเท้าเพรียวงามได้รูป ทำให้เขาคิดเชื่อมโยงไปถึงวิชาหมัดอ่อนช้อนแข็งที่เหยียนฟัวเยวี่สำแดงออกมาเมื่อวาน ภาพเพลงกระบี่ใหม่ค่อย ๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในใจ

เขาไม่ใช่คนไม่เคยผ่านโลก และรู้ว่าการจับเท้าสตรีเช่นนี้เสียมารยาท แต่เมื่อใจกำลังจดจ่อเรื่องวิชายุทธ์ เขาก็ลืมสิ่งทุกอย่าง

จึงได้ทั้งจับทั้งนวดคลึงโดยไม่สนอะไรอื่นเช่นนี้

ครั้นเห็นสายตาดันตระหนกของเหยียนฟัวเยวี่ที่จ้องมายังตน ถึงสิบสามก็นิ่งงันไปชั่วขณะ ลูกขึ้นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ชักกระบี่กระโดดออกไปที่กลางห้อง

“ดูให้ดี” น้ำเสียงหยิ่งทะนงเย็นชา

เพลงกระบี่ที่เขาแสดงทำให้เหยียนฟัวเยวี่รู้สึกหน้ามืดตาลาย ยังไม่ทันที่นางจะได้สงบจิตสงบใจที่กำลังแตกตื่นและงงวย ก็เห็นถึงสิบสามเก็บกระบี่กลับเข้าฝัก เอยด้วยน้ำเสียงนิ่งสนิท “เพลงกระบี่วิฟาร์ ได้แรงบันดาลใจมาจากเท้าทั้งสองของเจ้า”

เหยียนฟัวเยวี่ “...”